

טיב הקהילה

משפטים
כ"ד שבט תשפ"ה

המסע לפי אופק דושימים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג	4:55
מוצ"ש"ק	6:10
ר"ת	6:49

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סוזק"ש א'	8:18
סוז"ת א'	9:29
סוזק"ש ב'	9:00
סוז"ת ב'	9:58

ליקון מס': **771**

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

לרגל 'שבת טהרנו' בקהילתנו 'שבתי' או מביאים כאן שיחה מרבינו על פרשה זו הקשורה לענין פגעי הטכנולוגיה

חובת הזהירות בגדרים וסייגים

שניתן להמלך עצמו. ולדברינו שחכמי התורה הם בגדד 'שומרי המלך', הרשות בידם לחייב מיתה במי שעובר על דבריהם על אף שהתורה בעצמה - שהיא בחינת 'מלך' - אינה מחייבת מיתה על הרבה חטאים.

והנה עלינו לדעת שדברי סופרים אינם רק כל הגדרים שחז"ל הקדושים תקנו בשעתם, אלא כל חכם בדורו שגודר גדר כדי לעמוד בפרץ, תקנתו הוא בגדר 'דברי סופרים', וגם על זה אמרו שכל העובר על דבריהם.....

המחזיקים 'כלי משחית' אלו הם עוברים על דברי חכמים לכל הדעות והנה לאמיתו של דבר עד לאחרונה כמעט ולא היה בנמצא אי מי מן החרדים לדבר ה' שיוכלים להגדירו כמי שעובר על דברי חכמים שהרי כולנו זורחים בכל הגדרים והסייגים שגזרו חז"ל הקדושים וגם זורחים אנו בכל החרמות והתקנות שגזרו רבותינו הראשונים והאחרונים ואפילו מה שגדולי דורות האחרונים הכריעו להלכה נתקבלו בתפוצות ישראל, וכולם זורחים בהם, אמנם ישנם כמה דברים השנויים במחלוקת וישנם הנוהגים כדעת המקילים אבל אי אפשר להגדירם כעבריינים שהרי בסופו של דבר יש להם על מי לסמוך.

אמנם לאחרונה כן נוצר מציאות כזו, ישנם כהיום 'עבריינים' שאינם חוששים לדברי חכמים והם אלו המחזיקים בכלים טמאים שהרי אין לך גדול מישאל שלדעתו מותרים להחזיק כלים אלו, כך שאי אפשר להמקיל להשיב שהינו סומך על רב מסויים ובהכרח שאינו מתחשב כלל עם דעתם של חכמי ישראל, והינו בגדר 'פורק עול ממש'!

שמירת הקדושה היא יסוד לכל התורה

חז"ל הקדושים (ברכות יב:) דרשו על מאמר הכתוב (במדבר טו, לט) 'אל תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' - 'אחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זנות, והכתוב מסיים 'למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם, בדבריו אלו מעיד הכתוב שאי אפשר לזכות לקיום כל המצוות כדבעי ולהיות בגדר 'קדוש לה', אלא אם כן מקדש את עיניו ואינו מזין אותם במראות המעוררים זימה ר"ל, וכפי שאכן רואים בחוש שמצוה זו היא 'יסוד' לקיום כל התורה, וכל רפיון בעיקרי הדת נובעת מזלזול ביסוד זה, תחילה לכל נמשך הפוגם בעיניו לעונן הקדושה ר"ל, [וכפי שפרש"י (שם) ח"ל: 'העין רואה הלב חומד והגוף עושה את העבירות], ואחר שנכשלים בזה העונן מתרחקים מאוד מהשי"ת, וכתוצאה מתרפים מכל המצוות ומזלזלים בכל עקרי הדת ר"ל.

הכלי משחית הם כלי זינה של הסטרא אחרא בעקבתא דמשיחא לדאבונו ניכרים הדברים באלו שיש להם הכלים הטמאים בעבר היה היצר משתולל ברחובה של עיר, והוטל על כל אחד להשגיח על עצמו רק בעת צאתו לרשות הרבים, וכחיים בעיקבתא דמשיחא מתגברים חיילותיה של הסטרא אחרא, ומנסים להחדיר את טלפיהם גם ברשות היחיד, ויצירה חדשה מעולם הטכנולוגיה נוצרה על ידם, הלוא היא <<< | המשך בעמוד ד' |

וכי יגף שור איש את שור רעהו ומכרו את השור החי וקצו את כספו וגם את המת יקצו: או נודע כי שור נגח הוא מהמול שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ושלם שור תחת השור והמת יקח לו: (כא לה לו)

חובת השמירה על הגדרים כשמירה על הגופי תורה

מן המקראות שלפנינו רואים שהחייב לשמור על הגדרים והסייגים שנתקנו רק כדי להרחיק את האדם מן העבירה, כפי שמחוייבים לשמור על גופי התורה והמולד באלו הגדרים הרי זה כמי שמוזלזל ממש בגופי החטאים ממש ר"ל.

דהנה המקרא הראשון דיבר מענין התשלום המוטל על בעל 'שור תם' שהרג שור רעהו, שהוא 'חצי נזק', ובמקרא שלאחריו דיבר הכתוב אודות התשלום המוטל על בעל שור מועד, שהוא 'נזק שלם'.

והנה יש מקום להקשות למה מוטל על בעל ה'תם' לשלם כלל? והרי לא ידע כלל ששור נגחן ברשותו? אמנם עצם הדבר שיש ברשותו שור היא כבר סיבה לשמרו היטב, כי עליו לחשוך את שורו ששם נגחן הוא וגם אם עדיין אינו נגחן, יש לחוש ששם יתהפך ביום מן הימים לנגחן, כי גם אם הנגחנים מועטים הם יש לחוש ששם מן המועטים הוא, או ששם יצטרף בעתיד אל המועטים.

אולם עדיין אין מחייבים את בעל ה'תם' כי אם 'חצי נזק', שכן בפועל לא הוזר על שמירה יתירה. שונים פני הדברים בבעל 'המועד', שהוא כבר ידע בוודאות שהשור שברשותו הינו שור נגחן, וכבר נתקיים בו גם כן 'הוועד' בבעליו, והיה 'מחוייב' לעשות שמירה יתירה, כדי להרחיק את שורו מן הנזק, וכיון שהתחיל מן ההרחקות התחייב 'פי שנים', ועליו לשלם 'נזק שלם'.

הוי אומר, שאי הזהירות בגדרים ובהרחקות חמור כאי הזהירות בגופי של חטא, ובאותה מידה שמענישים על גופו של חטא מענישים גם כן על אי הזהירות בגדרים ובהרחקות.

חמורים דברי סופרים מדברי תורה ובכלל זה גם דעת' שבמינות

יתר על כן אמרו חכמינו ז"ל (עירובין כא:): 'בנינו! הזהר בדברי סופרים יותר מדברי תורה. שדברי תורה יש בהן עשה ולא תעשה, ודברי סופרים - כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה'.

והדברים מעוררים תמיה, שכן ישנם כמה וכמה גופי תורה שאין העובר עליהם חייב מיתה, ולמה יהיו חמורים דברי סופרים מדברי תורה? ויש המיישבים שהתורה שבכתב הוא בחינת 'מלך' כי הציוויים שבה הם גזירותיו של הקב"ה, ודברי חכמים הם רק גדרים וסייגים המרחיקים את האדם מן העבירה, והמה כדוגמת 'שומרי המלך' השומרים על המלך לבל יפגעו בו.

והנה מדרכו של עולם שאין המלך יכול להעניש ולהמית את מי שעבר על גזירותיו, מבלי להעמידו מקודם לדין, ובו ידרוש היטב כל פרטי החטא, ואז אם יתברר שאין מקום להצדיקו רשאי הוא להחרוץ את דינו. שונים פני הדברים ב'שומרי המלך', הללו רשאים לפגוע ולהמית בלי חקירות ודרישות לכל המתקרב אל המלך והינו חשוד כמי ששונא את המלך ומבקש את רעתו, הוי אומר ששומרי המלך גם אם אינם בעלי סמכות כהמלך, ניתן להם הרשות להמית את מורדי המלך יותר ממה

טיב המערכת

כי הדס תהרסם

הפעם בשונה מהרגלנו נתחיל את המאמר מחלקו השני, מההקשר לפרשתנו, הקב"ה אומר לבני ישראל שכאשר יגיעו אל הארץ ושם יהיו 'אמורי והחתי והפרזי והכנעני החוי והיבוסים.. לא תשתחוהו לאלהיהם, ולא תעבדם, ולא תעשה כמעשיהם, אבל לא די בזה שלא תעבדו אותם, אלא 'כי הדס תהרסם ושבר תשבר מצבותיהם, ואם יעשו כן, יעבדו את ד' אלוהיכם, מבטיחה לנו התורה 'וברך את לחסך ואת סימך, והסיחותי סחלה מקרבך, כלומר ההבטחה מותנית שאם ישראל לא רק שלא יעבדו עבודה זרה, אלא גם ירסו את אלוהיהם וישברו את מצבותיהם, יתן לנו הקב"ה ברכה מיוחדת שלא יצטרכו עם ישראל לחזר אחרי הפרנסה, וגם ישמרם מכל סחלה. בדרונו יש אנשים הדוגלים בשיטת 'חיה וזן לחיות, או כפי שמעוותים אנשים את הפסוק 'צדיק באמונתו יחיה ואומרים 'איש באמונתו יחיה, כלומר, עשה אתה מה שנוח לך ואל תתערב במה באחרים עושים אבל אין זה נכון, כי כידוע עם ישראל כולנו אחד, 'כאיש אחד בלב אחד, ואם אחד עושה משהו לא טוב, הריהו משפיע לדעה על כולם, וכמובן להיפך, כשיהודי עושה מעשה טוב הוא משפיע לטוב על הכלל, וכל ישראל ערבים זה לזה, אבל על מה מדובר?

שבת טהרנו

שבת זו, האחרונה מימי השופטים נבחרה לשבת טהרנו, שבה עוסקים ומחזקים ומתחזקים להישמר ולהיטהר מפגעי הטכנולוגיה, וזו העבודה זרה של ימינו וכפי שעבודה זרה אינה מותרת לצורכי פרנסה, כך גם כלי משחית פרוצים אלו אינם מותרים אפילו לצורכי פרנסה, ובפרט שכפי שראינו התורה הרי מבטיחה לנו שמי שאינו מסתפק בכך שאינו עובד עבודה זרה, אלא הוא הודס אותה, תהיה פרנסתו מצויה לו בנקל, אז בודאי שעדיף לצורכי פרנסה שלא להשתמש בשום כלי או מכשיר שאין דעת חכמים נוחה מהם, ומי שמאמין ומתנתק זכה בודאי לברכת הפרנסה, וגם לברכת 'הסיחותי סחלה מקרבך'.

(על פי טיב התורה-משפטים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיח באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב הודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

דיני תפילה המשיך

א. היה מהלך ברגליו והגיע זמן התפילה מתפלל דרך הילוכו אף אם אין פניו כנגד ירושלים ואפילו שלא במקום סכנה, כי אם יעמוד ותפלה יקשה בעיניו אחר דרכו ויטרו לבו ולא יוכל לכוין, והכל לפי הדרך ולפי המקום ולפי ידאותו וישוב דעתו של האדם (סי' צ"ד סק"ד).

ב. ויש מחמירין לעמוד באבות לפי שבברכת אבות הכונה לעיכובא ומהלך אינו יכול לכוין כ"כ וראוי לחוש לדבריהם אם הוא במקום שאין בו סכנה (סי' וט"ב סק"ד).

ג. ומ"מ דיאה לעמוד קצת בשעת הכריעות וכן יפסע לאחוריו ופסיעות בסיום תפילתו, כדי לקיים הכריעות והפסיעות כדרכן (סי' וט"ב סק"ח).

ד. להתפלל עד ד' שעות עדיף מתפילה בעמידה (פמ"ג סי' פ"א סק"ח).

ה. חולה שברי לו שיכול לכוין בעמידה ע"י סמיכה יעשה כן, ואם לאו יתפלל מיושב (סי' ט"ב סק"ד).

ו. חולה שקשה לו לעמוד זמן ארוך, כמו בתפילת יוה"כ היות כי מי שמוכרח להתפלל במהירות הוא גורם נמי על ביטול הכוונה, לכן נראה, כיון שהוא חולה וחלוש, יתפלל ע"פ ברכת אבות בעמידה וכן הלאה כמה שאפשר, והשאר בישיבה (שבח"ל ח"י סי' ט"ו).

ז. ויכול החולה להתפלל אפילו כשהוא שוכב על צידו, ובתנאי שיכול לכוין דעתו (סי' ט"ז).

ח. אם אינו יכול להתפלל כלל, מ"מ ירהר את התפילה בליבו, שנאמר אמרו בלבבכם על משכבכם (סי' ט"ז).

ט. כללו של דבר החולה שהוא שפי בדעתו כמה שיכול יעשה ואפילו ביכולתו לומר רק פסוק אחד יאמר שמע ישראל והשאר ברהורו, ואם יכול לומר ברכת אבות בפיו יאמר, והשאר ברהורו, וכן כל כיוצא בזה, והחכם עיניו בראשו להבין בעצמו כמה ביכולתו (ועד"ה סי' ט"ז).

י. ואפשר דבאופן יוצא בזה בדיעבד ידי חובת התפילה ברהורו בלבד, וע"כ אפילו אם אח"כ הבריא ועדיין לא עבר זמן התפילה אינו צריך לחזור ולהתפלל, דכבר יצא ידי חובתו, מכיון שעשה הוא אנוס (סי' ט"ב סק"א).

יא. אמנם לענין קריאת שמע, כשיסתלק האנוס אם עדיין לא עבר זמן קריאת שמע מחוייב לחזור ולקרותה (סי' ט"ב ס"ב סק"ד).

יב. ואם אינו יכול לכוין דעתו כלל יקרא קריאת שמע לבד, אם אפשר לו, לפי שכוונת קריאת שמע אינה אלא פסוק ראשון, ובקל יוכל לכוין (סי' ט"ב סק"א).

יג. זקן שאינו יכול לעמוד ישב במקומו ויתפלל, ואם יכול לעמוד במקום הכריעות כדי שיהיה כורע מעומד, יעמוד שם (סי' ט"ב סק"ד).

יד. מי שהיו לו אנשים מכאן ומכאן, ומתירא שמא יפסיקו בתפילתו או יפסידו את מקומו, ישב במקומו ויתפלל, לפי שאין דעתו מיושבת עליו, ואף על פי שצריך לעשות שלשה פסיעות בסוף התפילה, יושב ומתפלל וכורע (סי' ט"ז).

טו. וה"ה ביושב בבית והוא בריא אם יושבין אצלו כותים מכאן ומכאן ומתירא דכשיעמוד ויתפלל יגובו ממנו הפיצין,

טיב הפרשה

זה ולפעמים נדד שינה מעיניו כדי להקל על סבלה של החתול שהבחין בצערך. ולא זו בלבד, אלא ראה לנכון לספק צרכי בעלי חיים הוא ז"ל היה מעמיד קיתונות של

מים במקומות מסוימות כדי להרוות את צמאונם של החתולים הנמצאים ברחובות העיר, ונימוקו עמו, כי מה שאין אנו מחוייבים לוונם הוא מפני שמוצאים הם בתוך האשפות במה להשיביע את רעבונם, אולם במה להרוות את צמאונם אינם מוצאים שם על כן מן הראוי שאנו נספק להם

חומרת צער בעלי חיים

מים. ורע עלי המעשה שלאחרונה התקינו בכמה עיריות 'פחי אשפה' עמוקים בארץ, וכתוצאה מכך אין הבעלי חיים יכולים לזון את עצמם מן האשפות. ואין איש שם על לב שמצערם אותם ומונעים אוכל מפיהם. ועל המפקחים על צרכי רבים לשים עין לכך לתקן את המעוות.

כד הוינא טליא כשעדיין לא נוצרו כל חומרי הנקיון המצויים בימינו, אז היתה מין הכינה מצויה בארץ, והיו עולים על המיטות ועל הבגדים והיה אבי מורי זהיר ומזהיר שלא להורגם והיה נוטלם בידו וזרקם על הריצפה, באמרו שהמה גם ברואים מהש"ת ואסור לנו ליטול את חיהם.

שמעתי מהרה"ח הנודע רבי אליהו ראטה זצ"ל, ששימש בקודש אצל הרה"ק רבי שלמקה מזויעל ז"ע, שרבי שלמקה מיאן שישרתוהו, וכל דבר שהיה יכול לעשות בעצמו לא הניח לאיש לעשותה.

רבי שלמקה היה נוהג שבעלותו על יצעו היה מעיין בספר מסוים ואירע פעם שאחר שעלה על יצעו הבחין שאין הספר לידו, וקרא את המשמש רבי אלי' וביקשו להביא לו את הספר, והיה זה פלא בעיני רבי אלי' כי כאמור סלד רבי שלמקה משירותיהם של אחרים, וחשש לשלומם של רבי שלמקה שאינו יכול לרדת ממיטתו, וכשהבין רבי שלמקה את תמהתו הראה לו איך שתיכף עם עלותו על יצעו בקשה איזה חתולה מחסה לנום את שנתה, ובחירה גם היא להיכנס תחת שמיכתו, ובחששו שמא כבר הספיקה להירדם נמנע מלרדת ממיטתו כדי שלא להעירה...

כמו כן שמעתי על אותו צדיק שפעם באמצע שולחנו הטהור בליל שב"ק פנה רבי שלמקה למשמשו, והורה לו ללכת לביתו של הגבאי מבית הכנסת 'בית יעקב' והשטיבלאך דשם ולבקשו שיפתח את הדלת של אחת השטיבלאך, כי החתול אחד התחבא תחת הארון הקודש ובחששו לצאת בעוד האנשים נמצאים המתין עד שייצאו כולם ואז קיווה שייצא משם בלי פגע... כשהרגיש החתול שהמתפללים עזבו את השטיבל פנה גם הוא לצאת אך לאכזבתו מצא דלת נעולה, ומצטער שם מאד, על כן יואיל שטוב לפתוח הדלת כדי שתוכל לצאת לחפשי...

כשספירתי פעם עובדא זו, אמר לי אחד השומעים שזה שהיה לרבי שלמקה 'רוח הקודש' אינו כל כך חידוש מעצם הדבר שבשעה נעלית זו, עת שישב אותו צדיק בסעודת השבת - סעודתו של הקב"ה, גם אז נתן דעתו לחיה טמאה הנתונה במיצר...

בזה הכתוב נקנה התורה ערך לחיי 'בעלי חיים' והורה לנו להתחשב מהם, וכשם שיש ענין נתינה לבעלי חיים, וכל עוד שלא זכו גם הם בחלקם אסור לו לאדם לאסוף את הנשאר לו בשדהו לעצמו.

מידה זו אינה ידועה כל כך בקרב ההמוך, ולרוב אין אנו נותנים לב לצרכיהם ולצערם של בעלי חיים אולם עלינו לדעת שעל פי השקפת התורה עלינו להתחשב מהם, ולהיות זהיר מלצערם.

הז"ל (בבא מציעא פ"ה). מספרים לנו אודות יסוריו הקשים של רבי יהודה הנשיא, שסבל י"ג שנים, כמחצית מאלו הי"ג סבל מאבן ששהה במקום יציאותיו, ובמחצית השניה היה סובל ממחלה שבפה, ויסוריו היו קשים מנשוא וכשהלך לבית הכסא לעשות את צרכיו היה צועק בקולי קולות מרוב יסוריו, וכדי שלא יבחינו בצעקותיו היה שומר הסוסים של רבי מאכיל את בהמתו באתה שעה שהיה רבי עושה צרכיו, כי סוסים עד אין מספר היו לו לרבי, וכשהאכילו אותם היה קולם נשמע שלושה מילין, ובכך קיווה לטשטש את קולו של רבי, אך למעשה גברו צעקותיו של רבי ונשמעו גם ליורדי הים.

ומספרת הגמרא שכל זה היה בסביבת צער בעלי חיים, וכך היה המעשה: עגלה אחת היתה והיו מעמידים אותה לשחיטה, וכיון שמיאנה בשחיטתה הטמינה עצמה תחת גלימתו של רבי, והבחין בה רבי והבין את כוונתה, והורה לה להסכים לשחיטתה ולמסור עצמה לכך, שהרי לשם כך נוצרה. כששמעו על כך בשמים תמזו על כך האיר הנו מזלזל בצערם של בעלי חיים ועל אותה עבירה נענש ביסוריו הקשים.

וכשם שבאו מסיבת צער בעלי חיים כך גם הלכו מסיבה זו, והיה זה כשהבחין רבי איך שאמתו מכבדת את הבית ומגורשת ב' חולדות אמר לה רבי 'ורחמי על כל מעשיי כתיב', אז אמרו בשמים בזכות שמרחם על בעלי חיים כך נדחם גם עלינו, ולא נפסק יסוריו.

מזה המעשה רואים עד כמה מוטל על האדם להיות זהיר מצער בעלי חיים, שהרי רבי לא ציער את העגלה בפועל, רק הורה לה להסכים לאותה סיבה שלכך נוצרה, ואפילו הכי הוצרך להתייסר ביסורים קשים ומרים. [ואין הכי נמי שהיה בזה גם צירוף של רצון ביסורים, כפי שנסופר שם בגמרא, בכל זאת רואים כי האמתלא לכך היה זה החטא הדק ובסיבתה הסכימו לייסרו באופן קשה מאוד.]

עלינו לדעת כי ההלכה קובעת שאסור לו לאדם להקדים אכילתו לאכילתם של בעלי חיים שברשותו, ורק אחר שדאג וסיפק צרכיהם יכול לערוך שולחנו ולזון את עצמו. זאת אומרת שבמידת מה הקפידה התורה על צערם של הבעלי חיים יותר מעל צערם של בני אדם, כי גם אם האדם רָעב ורעובו מצערך, אסור לו להשקיש צערך כל עוד שלא דאג לצערם של בעלי חיים התלויים בו.

אבי מורי זצוק"ל היה זהיר מאוד מאוד בענין

משנכנס אדר מרבין בשמחה

"משנכנס אדר מרבין בשמחה" (תענית כט).

פרשתנו פותחת בפסוק (כא א) **"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"**. ופירש רש"י: "כל מקום שנאמר 'אלה פסל' את הראשונים, 'אלה מוסף על הראשונים'".

קיימת לך בשלתי סכסכת יומא (פו). בעושה תשובה מיראה הודונת נעשו לו כשגות אבל בתשובה מאהבה זדונות נעשו לו כזכות.

"אלה" - ראשי תיבות ל'יהודים ה'יתה א'זרה" (אסתר ת טו). זו היא תשובה מיראה, שאכן מביאה אורה לאדם אבל עדיין אין בה שמחה. - בזה 'פסל' את הראשונים, שפסל את עוונותיו הראשונים ולא יענש עליהם כל כך אחר שנהפכו לשגות אבל עדיין אינם נוספים לו לזכויותיו.

אך **"ואלה" - ראשי תיבות ל'יהודים ה'יתה א'זרה ושמחה"**. זו היא כבר תשובה מאהבה, כשהאדם חוזר בתשובה ברוב אהבה ושמחה. - בכך 'מוסף על הראשונים', שיהיו כל אלו הודונת נוספים לו לזכויותיו.

ידוע סוד שגולת המתקת הדינים והמשפטים על ידי שיקבלם האדם באהבה ובשמחה, ובה ישפכו כולם לטובה ולברכה.

היינו שרוממו הכותב: **"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"**, כיצד תשים לפניהם דינים משפטים ויסורים בכוח **"ואלה" - ל'יהודים ה'יתה א'זרה ושמחה"**, אז ממילא על ידי האורה והשמחה שיקבלו בהם את המשפטים יתהפכו להם כולם לטובה.

והלום אמרו רז"ל (תענית כט): "אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמה דרב, כשם שמשנכנס אדר מטיעין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה. אמר רב פפא הלך בר ישראל דאית ליה דינא בחדא נכרי לישתמיט מיניה באב דרעי מולת, ולימצי נפשיה באדר דבריא מולת".

הוא שהכתוב רומז: **"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"**, באיזה זמן הוא כדאי ונכון לשום את המשפטים לפניהם, שידעו שהמשפט הולך לטובתם ומונח לפניהם לנצח בן לפניהם ולא לפני עובדי כוכבים, שהמשפט מונח לפניו איש ישראל לנצח ולא לפני הגוי - זהו בזמן **"ל'יהודים ה'יתה א'זרה ושמחה"**, בחודש אדר דן שמרבים בו בשמחה.

ומדויק לשון חז"ל **"משנכנס אדר"**, לא אמרו 'מראש חודש אדר'. רומז על שבת מברכין אדר, שכן מעת שמברכין את החודש כבר 'נכנס' אליו עניינו, כדמוכח מדברי רבינו הארי"ל שיש לכוון בעת ברכת החודש את הצירוף השייך לחודש אדר (התנ"ך - עירא ולשורקה בני אהנונו [בראשית מט, יא]) והרי צירוף זה אינו נוגע כי אם באותו החודש, ומשמע שכבר מתחילה במידת מה תגעת אותו החודש. וכן מוכח מל"ש במגן אברהם בהלכות ראש חודש (ס' תז ס"א א) שענין ברכת החודש היא כמו 'קידוש החודש', ולכן צריך לאומרו בעמידה ע"ש. והיינו פירושי **"משנכנס אדר"**, משרק 'נכנס' אליו בשבת מברכים וכבר מתחילים לרריו 'אדר' זהו כבר הזמן והעת המוכשר להיות **"מרבין בשמחה"...**

- * -

בעיר קורי' הגדולה לאלקים התאספו יחדיו שלשה צדיקים מגדולי הדור, כדי לדון בענין גדול אחד בדרכי היהדות שהיה על הפרק באותה עת. - ה'ה' הרה"ק רבי פנחס מקארי' זצוק"ל המרא דאתרא; שאילו עלו והתכנסו ביום המיוחד הרה"ק רבי שמשון משפעטיווקא זצוק"ל ביחד עם הרה"ק רבי לייב שרה"ס זצוק"ל. כאשר הגיעו שני הצדיקים הללו לקורי', יצא הרה"ק רבי פנחס לקבל את פני קדשם בשמחה ונעשה אז שמחה גדולה בין החסידים שבעי' על זכייתם הגדולה לקבל את הצדיקים הקדושים.

בעת כינוס הצדיקים יחדיו ביקשו החסידים לערוך את השולחן הגהרז [טיש] לכבוד התכנסות הצדיקים שיש בה שמחה וזדונה עילאה.

המגנה בימים ההם היה, כשמגיע אורח לעיר ופתוחים השולחן לכבודו, שנותן הצדיק 'מענות' לקניית משקה לכבודה של שמחה.

ניגשו אפוא הגבאים אל שלושת הצדיקים יחדיו, ודרשו את מעות הקדימה לקניית המשקה.

נענה הרה"ק רבי פנחס מקורי' מרא דאתרא ואמר, הנה אם רוצים אנו שזה המשקה יבין ישיפ' לנו שמחה דמצוה, מן הראוי לקנות אותו עם 'מענות כשרות' [כשעור עגל] כלל שיהיו המעות כשרות יותר כן תתעלה ותתקדש השמחה כראוי לה.

לפיכך, החולט בין הצדיקים שרק מי שיש לו 'מענות כשרות' הוא יזכה ליתן עבור המשקה, ובהיותם יחדיו שלשה רבנים מפורסמים ישבו הם מושב 'בית דין' לפסוק מהו 'כסף כשר'.

נענה רבי פנחס והוציא מאמתחתו מטבע עבור המשקה ואמר הנה זהו 'כסף כשר', שיוכל להביא שמחה עילאה ללב ישראל.

ונימק טעמו לפני הצדיקים כיצד השיג אותו 'כסף כשר', כי היום כאשר קמתי לפנות בוקר כדרכי, נקש בחלון איש יהודי, וכשהוריתי לו להיכנס פנימה נכנס בלב שבור והחל בוכה ומבקש על חולה מסוכן מאוד השוכב בביתו על שערי נסימה רח"ל. ביכרתי אותו ונתעלה אורוה ומרפא רופאה שלמה לאותו חולה, ותיכף נעמדתי להתפלל לפני השם יתברך על רפואת החולה. והנה לא הלך זמן רב ועוד בטרם נישגשו לתפילה שחרית כבר חזר האיש עם הבשורה הטובה שיצא החולה מכלל סכנה והוא כבר מתהלך כאיש בריא ובגודל שמחתו העניק לי 'מטבע' זו לפיכך נפש, ואם כן הרי לפנינו 'מטבע כשר' שיוכלו החסידים לשמוח בו בשמחה של מצוה.

טען על כך רעהו הרה"ק משפעטיווקא הן אמנם זהו מטבע יפה כדי לקנות בו המשקה עבור השמחה אך מסופקים בו מעט אם הוא כשר וישר בתכלית

הכשרות. שכן יתכן מאוד שאם היה אותו יהודי נעמד להתפלל בעצמו ולבקש בעד נפש החולה שגם תפילתו שלו היתה מתקבלת להמציא הרפואה, כי אהה שומע תפילת כל פה, וגם איש פשוט אם מתחנן מעומקא

דליבא אין תפילתו חוזרת ריקם, ונמצא שלא היה מוכרח כלל להתפלל הצדיק, ואם כן אין המטבע שלם בכשרותו.

מצות האמונה

"אנכי ה' אלקיך, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" כ ב

נענה השפעטיווקא ואמר, דומני שיש לי כאן 'מטבע כשר', והנני מוכן להעניקו לחסידים עבור השמחה. ופירש מקור מוצא אותו מטבע שכן זה אתמול בטרם צאנו

לדרך נסיעתו לקורי', הופיעו לפנינו שני בעלי דין שביקשו לדון אותם בדין תורה.

ישבת אפוא לשמוע את טענותיהם ומענותיהם ולאחר שחקרתי ודרשתי היטב באותו דין הוצאתי 'פסק דין' בעריכת הפרשה ביניהם ויצאו מרוצים ושמחים תודה לקל וכנהוג העניקו לי אחר כך 'דמי פסק', כנהוג בימים ההם לשלם לדיין 'דמי פסק', ובכן הרי לפנינו 'כסף כשר' שזמנו לפני כדת וכדין.

השיב על כך הרה"ק מקורי', אכן 'מטבע יפה' ונאה היא זו, אך חוששני בו אם הוא אכן כשר בתכלית הכשרות. שכן מנהג העולם בהנחת 'דמי פסק', שמתחילה נותן בעל דין אחד כאוות נפשו, ולאחריו מוציא גם הבעל דין השני ונותן כאוות הסכום שנתן הראשון. והנה יתכן שהראשון הוציא סכום נאה, בחושבו שיצא הדין יותר

לטובתו, ואילו הבעל דין השני כשנתן אותו הסכום יש לחוש שאינו אלא מחמת הבושת אבל לא נותנו בלב שלם כל כך, ויש לחוש שטא אין זו מטבע השלמה בתכלית הכשרות, כדי שתוכל להביא שמחה לשמה ורוציה בליבם של ישראל.

נענה הרה"ק רבי לייב שרה"ס ואמר, דומני שיש בידי להציל את המצב ומטבע שבידי יאה בודאי כשר לכל הדעות וכוחו יפה לשמח לב בני ישראל. הנה כשהודיעוני שעלי לצאת לדרכי קוריצה לא היו מעות בידי להוצאות הדרך, ביקשתי אפוא מידיד נאמן 'להוואה' של גמילות חסד, ואכן קיים בי האיש את

המצוה הגדולה שבפרשאי דידן (שמות כב, כד) "אם כסף תלוך את עמי".

והנה, סיים הרבי, הרי אלו מעות של מצוה שנתן האיש לשם מצוה וגמילות חסדים שבהלואת המעות. ואין לך כסף כשר יותר ממעות שנתעו בהם מצוה דאורייתא. נמנו כולם וגמרו, שאכן זה הכסף שבא מן המצוה הוא הכסף הכשר ביותר,

והתיכף יצאו החסידים בשמחתם לרכוש משקה באותם מעות של מצוה והיתה השמחה שבאותו מעמד גדולה ונעימה, בשבת אחים יחדיו במותב תלחא של חברות הצדיקים קדושי עליין, זכותם תגן עלינו.

- * -

אחד מזקני חסידי סלונים שבירושלים קראת דשופריא היה הרב קסטל זצ"ל, הוא היה ממעתיקי השמועה בחצר הקודש 'סלונניא', והיה מספר לזרות הבאים מאשר ראו עינוי בבית הצדיקים הקדושים שלפני המלחמה.

אחד מספירוי העסיסים החביבים היה אודות בחור אחד שהגיע מטרחק רב ללמוד בישיבתו של ה'חפץ חיים' בימי נעוריו, אשר מלבד מה שכישרונותיו היו חלושים מאוד, הוא לא קרא ולא שנה מעולם בילדותו גל בבית של כפריים בכפר נידת, וכמובן עם נתונים שכאלו לא הבין בחבור מילה וחצי מילה בתלמודו, ולא ידע כלום מאי קאמרי רבנן בני מדרשא.

אולם אף על פי כן בכל פעם שהיה נכנס לבית המדרש ליבו התדון משמחה גדולה והיה פותח את הגמרא הגדולה וקורא בתוכה בהתלהבות עצומה בקול רעש גדול, כשכולו מלא שמחה ונהלה בתדוותא דאריותא!

בהודמנת אחת חברו ואליו חבריו, ושאלוהו מדוע צועק אתה כל כך בתלמודך, ועל מה הנך שמח כל כך בקריאת תיבות הגמרא כאשר בין כך אינך מבין דבר וחצי דבר גם לא בפשט הפשוט, וכל שכן שלא בבניכ מהלך הסוגיא כולה.

נענה החבור בתמימות לב ואמר בהתרגשות גדולה, וכי כיצד לא אשמח על זכותי הגדולה שהגעתי הנה לשייבה הקדושה ויכולני לקרוא את המילים הקדושות הללו!

הלא מהו כל הבן אדם? - שך של עצמות [אפקוקל ביינעך...] והנה בא 'שך' של עצמות! ופותח את הגמרא וזוכה להוציא במו פיו לפני מלכי המלכים ב"ה את התיבות המאירות והנעלות הללו **"אמר אביך, אמר רבא"**, ולעשות נחת רוח לפניו יתברך! וכי כיצד לא יתמלא הלב בשמחה גדולה ועצומה על זכות נוראה שכזו.

לפיכך היה בחור זה ממלא סדרים שלמים בהתמדה ושיקדה עצומה יושב 'שעות רצופות' רכון על ספרי הקודש, וקורא ומנגן בקולי קולות את תיבות התורה הקדושה, ומשקר התחיל בסדרי תלמודו היתה השמחה נויה בליבו מאוד.

והפעל הגדול היה, שעכעבור תקופה מסוימת לפתע נפתח לבבו בתורה, ולאחר חודשים שלמים שקרא ושנה שוב ושוב מתוך הגמרא החל להבין ולהשיג בתורה, וכמובן שאז עלתה שמחתו שבעתיים ומיום עלה ונתעלה במעלות התורה הקדושה, עד שנעשה תלמיד חכם מופלג בר אוריין, וברבות הימים זכה להעמיד תלמידים הרבה, ולהגיד תורה ולהאדירה.

- * -

מסופר על מרן הגו"צ הגרי"ז מבריסק זצוק"ל, שראה את אחד מתלמידיו שהיה שמתג בדקדוק יתר, ומרוב דקדוקים ודאגות היה שרוי תמיד במתח רב, עד שכמעט נפל בעיצובו רוח.

החיוב הבריסקער רב ואמר לו, כיצד שכתח פסוקים מפורשים בתורתנו הקדושה על עבודת ה' בשמחה? כד"א (תהילים ק, ב) **"נבדו את ה' בשמחה באו לפניו בגניגלי"**, והלא כל עיקרה של התוכחה לא באה עלינו כי אם (דברים כז, מז) **"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ונגעו לבב"**.

מן הראוי אפוא שתלך לחקופת מה להתפלל אצל החסידים, תסתובב ביניהם ותתבונן בעבודתם ותראה ותבין כיצד עובדים את השם יתברך בשמחה ולב טוב ולא ח"ו מתוך עצבות...

ועיין בספר"ק 'שער יששכר' לרה"ק ממוןקאטש זצוק"ל מאמרי חודש אדר דנן (שלוה מרות החודש) שהביא דבר נחרץ

שימע מפ"ק וקנו הרה"ק מוה"ר שבד"ק מונקאטש | הפשך בעפוד הבא <

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

טוב לבטוח בה' מלבטוח בנדיבים

ידד שלי נוסע לעיתים קרובות לחוץ לארץ להתדפק על דלתות נדיבים ולהתרים אותם לצרכי המוסד שבעולותו, הוא סיפר לי את הסיפור הבא:

"ססתי לחו"ל על מנת להתרים נדיבי עם, ובמטוס התמזל מזלי לשבת ליד גדול בישראל. הוא התעניין בשלומי ובמטרת הטיסה. עניתי לו שיש לי מוסד, ואני מתרים לצורך כך יהודים שזוכים להיות שותפים במצווה.

אמר לי אותו גדול: "אם תשמע לי תראה ברכה מיוחדת במלאכת איסוף התרומות" וכך אמר: "כאשר אתה פונה לעשיר על מנת לבקש את תמיכתו, אל תדבר אליו אלא כאשר אתה עומד מולו, תצייר במחשבתך שאתה ניצב מול השכינה הקדושה, ואתה תבקש מהקב"ה שיעזור לך. הגביר ישמע את מה שאתה צריך, אבל בתוך הלב ובמחשבה אתה מבקש מהבורא יתברך באותם מילים שלך כמו שאתה מדבר לבן אדם!!!!" שמעתי יהודיתי לו על העצה.

בכתובת הראשונה עשיתי כעצת הרב, ואכן ראיתי ברכה למעלה מדרך הטבע. שמחתי מאוד והמשכתי בדרך הזו היעוצה לי, ועשיתי תוך כמה פגישות הרבה יותר ממה שציפיתי מכל המסע גם יחד והודיתי לה' על הישועה הגדולה בזכות העצה הזו. אחרי מסע וכיתות רגליים, הגעתי לבית חברי וידידי שאני מתארח אצלו בקביעות ואנו חברים בלב ובנפש. אחרי האירוח פניתי אליו כמידי שנה בבקשת תרומה, הוא שלף מכיסו שטר של חמש דולר ונתן לי תוך שהוא פוטר אותי לשלום. חשבתי שהוא צוחק אבל התברר לי שזו התרומה שלו לשנה זו. תיכף תפסתי את ראשי והבנתי שבמקום לפנות לבורא עולם בשעת הדיבור, הרגשתי מספיק בנוח לדבר אל חברי ישירות כביכול ללא צורך בעזרת הבורא, כי מול חברי אני כבר מסתדר לבדי...

שמחתי על השיעור המאלף ולמדתי לחיים יסוד חשוב!!! הקב"ה בהשגחתו עלי סידר לי את הישועה דרך הרב החשוב שישב לידי במטוס, וחיצק את המסר עם החמש דולר של החבר, שאדע שגם כאשר אני פונה לאדם שאני מרגיש איתו בנוח, אזכור לבקש באמת מהבורא יתברך לבדו!!!

ד"ר שאול מילר

הפענון לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוצפן לשלוח אל ר' ששה שמואל בפקס: 15326517922 או אל: o.y.wines@gmail.com

זצוק"ל שאמר דבר נורא דחזונו אף צדיקים ואנשי מעלה העוסקים כל ימיהם בתשובה תמיד ננדוע ומכל מקום שוכחים ואינם נוטנים אל לב לשוב בתשובה על זה הענין שלא עבדו את ד' בשמחה. כי אם אדרכה חשים מעלה בכך שליבם מתמרמר תמיד בקרבם בתשובה אבל זאת אין נוטנים אל לב שצריך לשוב בתשובה על מה שלא עבדו את ה' תמיד בשמחה יעוין שם במתק דבריו הנוראים.

מיוחד לרגל יומא דהילולא העשירי

להדבק בשולי אדרת האדם הגדול

שכיבי נונה והרוחי אורה מפיסי חיים רבני ארבת תורה וידא תורה להדבק בשולי אדרת האדם הגדול בענקים הללסוד מדרבו ופעשו

ספר

שקית המשי

סוכנים הילכים על רגל תאן הערק הח מרשי רבי לוי הכהן רבינו שבין גלגלות יפרח ויתקנע לשני הלקים

הלקא

אשר פריו יתן

חכי תורה ומכסיים ויפתנים חיים רביים תורה כח יוסבר רת ורורה וכסו סכוד

הלקב

איש הסידר

אלה הירדות חלו תפוחי מדינת

מקטו מסיב שיתוחי של בני תרגי רבי גמליאל הכהן רבינובין שליטא

להשיג בתנויות הספרים המבחרות

חשבון חשבוני מנחת רבי שנת פריש 2014-2015

התערכה לתורה במידה מוגזמת כוז. ונאפר דעובדא הכי הוה בחיותו עלם צעיר שלחני אבי למרחקים לגלות למקום תורה בשיבה מפורסמת כשהגעתי ביום הראשון למחוז הפצי לבנין הישיבה עד הסתדרתי והתארגנתי בהכרת המקום והחדד שבפנימייה אחרתי את שעת האכילה בחדר האוכל שבישיבה והיית רעב ועייף מטלטולי הדרכים. נגשתי אפוא למנהל הישיבה והתנתנתי בפניו שיתן לי איזה מאכל כל שהוא להשקט את רעבון נפשי, אך הלה השיב שבחפץ לב היה מגיש לפני אוכל לשבוע, אך מה נעשה שכבר פינז הפועלים את כל האוכל ולא נשאר מאומה...

ברם – הוסיף כממתיק סוד ואמר, בשכונה זו מתגוררת אלמנה צדקנית אחת שזמה תקופה גילתה דעתה הודיעה להנהלת הישיבה שבעת הצורך ניתן לשלוח בחורים רעבים לסעוד אצלה, וביתה פתוח לרווחה בית ועד לחמנים עבור לומדי התורה לכן עתה אמונה שתלך אל ביתה להשקט את רעבונך. אבל הנני להזהירך, שלא תאכל שם יותר מן המוכרח לקיום גופך, כי ידוע לי שאלמנה זו סעודה בקושי מספקת לעולליה הרבים ולמשפחתה.

בלית ברירה אחרת בפני, שרכתי את רגלי לעבר בית האלמנה כדי להשקט ולו במטע את רעבון לבי, התפללתי לפני בורא עולם שלא אבוא לידי בושה וקלון.

והנה מה מאוד גדלה הפתעתך, כשדק דרכו רגלי על פתון ביתם והצגתי את עצמי כבחור מן הישיבה הסמוכה מיד נתמלא הבית באווירה חגיגית שמחה וצהלה נעשה בבית ילדים עליזים סיבבו אותי בשמחה ואהבה גדולה מכל צד בהערכה עצומה וחלקו לי כבוד מלכים יתקן פינז לי את הדרך לעבר ראש השלחן כראוי וכיאות לתלמיד חכם.

הם מיהרו לפרוש מפה לבנה חגיגת, והנה נכנסת האם כשבידה סמיון מנש עיני עילוי מונחת ארוחתם הלה... במתק לשון פתחה פיה בחכמה ופנתה בהתרששות לילדיה ואמרה בשמחה

רבה: זכיה גדולה נפלה בחלקנו היום זוכים אנו לארז בתוך ביתנו תלמיד חכם העמל בתורה יומם ולילה! לפיכך הבה נא נשמח כלונו במתנה שהעניק לנו השי"ת וכל אחד יתרום קצת ממנתו עבור התלמיד חכם כדי שיהיה לו כוח ללמוד תורה!

ואכן מיד הריעו כל הקבוצה בקול צהלה ובשמחה גדולה וייתרו מארוחתם הלה למען כבוד התורה.

סיים הגביר את סיפורו ואמר, מאז אותו מעמד נחקק בקרבי אהבת התורה עצומה, בארת ארוחה דלה שהייתה מלאה בשמחתה של תורה גמלה בליבי ההחלטה שאם יוכני השי"ת ויהיה סיפק בידך, אפתח את לבבי לחלוץ שפע חוץ מכסי בהרחבה גדולה עבור החוקת התורה ולומדיה, ועל כך ליבי מלא שמחה רבה לכבודה של תורה הקדושה.

- > + < -

משנכנס אדר מרבין בשמחה

שגם הצריך בהם לפרנסה אי אפשר להגדירו כעושה מצוה ועליו להתיישש מלהראות בחוצות. בנוסף יש בכך ענין של קרירות ומכשול לרבים כי ישנם המתאווים למכשירים טמאים אלו, וביודעם שיוקיעו אותם מן המחנה נמנעים הם מלהחזיקם אבל אם יראו את פלוני ואת אלמוני מסתובבים אצל מכשירים כאלו יחליטו גם הם לפרוק מעליהם עול הצניבור... והם הרי אינם יודעים שמדובר במכשיר מסווג.

בני חיי ומוזני להתמזגים מכלים אלו

מידה טובה מרובה ממידת הפורעניות חמש מאות פעמים (ראה רש"י שמות לז טז) ואם אמרו שהמחזיקים מכשירים טמאים הם מוגדרים כחייבי מיתה בהכרח שאלו המתחזקים מכלים אלו, יש להם זכותם עצומים לחיים ארוכים הם ובני ביתם וכל יוצאי חלציהם, וכשם שהם ראויים לחיי כך ראויים גם כן לבני, כי אצלם יכול הקב"ה להפקיד נשמות קדושות, בידעו שיהיו נשמרים בקדושת וכמו כן ראויים למוזני כי כך אמר הקב"ה (דברים רבה פרשת ראה): 'שמעו לי שאין אדם שומע לי ומפסיד', ואם האדם מתגבר על היצר המפתה לפרנסה דואק מתוך הכלים בודאי יזימן לו הקב"ה פרנסה גם מבלעדם.

ואכן יתברכו כל המתמזגים מכלים אלו בברכה המשולשת בני חיי ומוזני רוויחי, ובזכות השמירה על קדושת העיניים נזכה לראות עין בעין בשוב ה' ציון בב"א.

שבאו בצל קורתך, להושיבם במקום מכובד בראש השלחן, ולכבדם במנה העונה כראוי לעמלי תורה, במקום זאת השפלת אותם ונתת להם רק מעט מזער כדי לצאת ידי חובתך. וממילא לא יפלא שלמדה בתך סמך את מידה זו בשלימותה, והבינה היטב שאין התורה ולומדיה חשובים ומכובדים אדרבא בזויים ושפלים הם ואם כן איך תעלה על דעתך שעתה תרצה בתך להינשא לבחור מכונה כזה...

טיב מעשה נפלא מסופר על גביר אחד, שהיה מפורז מרוגז סכומים אדירים ועצומים לתמיכה בלומדי תורה באופן יוצא מן הכלל ורבים תמרו על כך מאין שואב לו נגיד זה אהבת תורה במידה גדושה כל כך, עד שהוא מוכן לפזר על כך הון רב, שלא כדרך שאר עשירי ארץ. אחד ממקורביו, ראש ישיבה נכבד שהיה פוקד את ביתו לעיתים קרובות להתיישב לצורך הישיבה, הציג פעם לפניו את תמיהתו ותמיכתו כל מכריז, וביקש לדעת מהו אותו סוד כסוף, ומה ראה וכיצד זכה לפזר ממון רב כל כך דווקא לצורך החזקת התורה ולומדיה.

ענה העשיר ואמר, אספר לך ידידי היקר סוד הדברים מהיכן שאבתי

אחד מזקני יקירי קרית דשופריא בדור שלפנינו נקראו מנעלין, ולא היו תחת ידו מעות כדי לקנות נעליים חדשות. הוא פנה אפוא בתפילה לפני השי"ת וביקש: ריבונו של עולם או שתומין לי האפשרות לקנות נעליים חדשות או שתתן בליבי להבין שאינני צריך נעליים חדשות... וכך ארחה שמח בתלך, בכל מצב שתעשה עמדי!

- > + < -

והיגיו, כי שמחת הלב והאושר הנכון אינו ממה שיש לו לאדם אלא מן ההבנה שמבין שיש לו את מה שצריך ורוצה, וככל שהאדם משלים עם מצבו ומבין שמה שיש לו זהו בדיוק חלקו המגיע והנצרך לו, כן נעשה יותר "שמח בתלך", ועליו אמר נעים זמירות ישראל בספר תהלים (קכת ב): 'יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך'. – אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא' (אבות ד, א).

- > + < -

לפני השרף הק' הרבי מקאצק זצוק"ל הגיע איש יהודי והתמרמר והתלונן על שבתו בגרה וזמה כמה שנים שכבר הגיעה לעונת 'כתולה נישוא', אך משום מה אין רצונה להשתדך עם בן תורה ומעדיפה להינשא לבעל מלאכה עם הארץ שיידע להשיג את הממון אבל רחוק מן התורה ועל אף שכבר ניסו בכל מיני דרכים לדבר על ליבה אטמה אזנה משמחה.

ענה לו הקאצקער בחריפותו: מדוע נזכרת רק עתה? הרי אתה בעצמך גרמת כל זאת! כאשר מנתה הישיבות בימים ההם היה בסידור 'טעג' [ימים] מאחר שהישיבות הקדושות לא היה ביכולתם לספק ארוחות לבחורים וסידרו את הבחורים שיאכלו 'ימים' אצל הבעלי בתים שבעיר, וכל אחד מאנשי העיר היתה לו קביעות ליום אחד בשבוע.

והנה היו בין הבעלי בתים אנשים חכמים שהכירו בזכות העצומה שעלתה בגורלם, ושמתו על כך מאוד, וכיבדו ורוממו את הישיבה בחור כראוי וכיאות לתלמיד חכם היגע בתורה. אך מאידך היו גם כאלה שלא השכילו להבין את מעלת לומדי התורה והכניסו את הבחורים אצלם רק כדי לצאת ידי חובה, ולא כיבדוהו כהוגן, ונתנו לפניהם אוכל פשוט וזול, מיישרי המאכלים שהשאירו בני הבית, ואיש זה נמנה בין אלו שלא השכילו לכבד את הבחורים.

ובזה פנה הרבי אל האב המאוכזב ואמר, הנה תחת שהיה לך לשמוח מאוד על הזכות הגדולה שיש לך לכבד את הבחורים לומדי התורה

הפסח פעמור א'

הכלי הנורא שכהיום יכולים גם להעבירה מיד ליד ושורפת נשמות מבלי להבחין בין טובים לרעים ר"ל ולכן מחובתו של כל אחד הרוצה בתשובה לבער את כל סוגי הכלים הרעים מרשותו ולהזהיר גדולים על הקטנים שכלים אלו הם אסורים בכל יראה ובבלי ימצא. רק מתוך כך ייחשב הוא לבעל תשובה.

גם לעניני פרנסה החובה להיוועץ בדעת תורה

ישנם כאלו שאומרים שצריכים את זה לפרנסה, אולם בענינים אלו אי אפשר לו לאדם להכריע לעצמו מבלי להיוועץ בדעת תורה, עליו להרוצת בפני הרב כל הסיבות שלפניהם נראה לו שהינו זקוק לכך, והוא זה שיקריע אם כנים דבריו, כי לפעמים אין בדבריו שום הצדקה להחזיק מכשירים כאלו, ואין זה כי אם יצר הרע המדבר מתוך רגונו...

גם אם יווכחו שצדקו דבריו, עדיין אין שום היתר להחזיק מכשירים שאין להם 'פילטער' חזק מחברת שאינה מתפשרת בשום מצב, כך שיהיה מובטח שלא יכשל חלילה בשום מראה של איסור, וגם אז יראה לנכון שלא להסתובב עם הכלי בריש גלי, הרי בסופו של דבר גם מכשיר עם פילטער הוא מציאות של בדיעבד, וענין של בדיעבד עושים בעיננו. משל למה הדבר דומה למי שהרופאים אסרו עליו לאכול ביום הכיפורים, שגם אם מקיים מצוה באכילתו, אין הוא אוכל כי אם בחשאי, כי מתבייש להראות שהינו שונה משאר הבריות, על אחת כמה וכמה בכלים אלו

מוקד הזמנות ספרים • של הנהיג רבי גמליאל הכהן רבינובין שליט"א קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09

טל: 05276-10455 078-3331109 | רח' ישעיהו 7 ירושלים | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגועיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173